



# INFORMAČNÍ Z P R A V O D A J

Klub absolventů  
Vojenské konzervatoře – VHŠ

**ČÍSLO 118**  
**1/2017**

## **Vážení členové klubu, dámy a pánové.**

Jménem rady klubu mi dovoluji, abych vám všem do Nového roku 2017, popřál hodně štěstí a osobní spokojenosti, ale hlavně zdraví, které

potřebujeme ze všeho nejvíce.

V minulém roce se 8. října konala výroční schůze našeho klubu. O čem jsme tam jednali, se dozvíte na jiném místě tohoto Zpravodaje. My už však myslíme na další setkání, které se uskuteční tradičně druhou sobotu v říjnu a letos to připadá na 14. 10. 2017. Ale myslím ještě dál do budoucna.

V příštím roce 2018, to bude už 95 let od doby, kdy do nově státem zřízené VHŠ, nastoupili první žáci. Toto výročí si chceme důstojným způsobem připomenout. Nebráníme se ani připomínkám a nápadům z vaší strany, jak si to nejlépe připomenout.

Na konci minulého roku nás navždy opustil velikán z naší branže, kolega Karel Bělohoubek. V tomto Zpravodaji je uveřejněn nekrolog o této osobnosti. Čest jeho památce.

Ale život běží dál a tak jsme zase rozšířili své řady o sedm nových členů. Jsou to pánové Jindřich Bubeníček, Jiří Franěk, Antonín Hudeček, Miroslav Kozel, Antonín Král, Karel Matýšek a Jaroslav Nádhera. Vítejte srdečně v našich řadách.

Předseda rady Klubu Miroslav Průžek st.

Již v 8 hod. přicházeli první kolegové na VČS, aby měli dostatek času nejen k zápisu, ale hlavně k pobavení se mezi sebou. Po celou dobu byl na sále přítomný stánek s občerstvením. Restaurace plní náš požadavek k naší plné spokojenosti. Hosté mají k dispozici zejména kávu, chlebičky a sudové pivo, dobře vychlazené. V 10 hodin začala vlastní výroční schůze a jako vždy po ní pokračovala volná zábava s obědem ve vedlejší restauraci, kde jsme v přátelském posezení při pivku setrvali až do pozdních odpoledních hodin. Všiml jsem si při této příležitosti jedné velice zajímavé skutečnosti. Proti minulým letům se výrazně snížila spotřeba alkoholu. Jó, nějak ty doktory a jejich zákazy víc posloucháme.

Bohužel, listina s docházkou se ztratila. Nicméně podle souběžně prováděné evidence platby příspěvků, se nás letos zúčastnilo něco přes 120 členů, v každém případě nejméně za poslední roky. Bohužel, stárneme a choroby se hlásí. Mrzí mě, že někteří říkají: letos se necítím dobře, pojedou příště. Nechci sežekovat, ale bude to příště lepší? Věřte, že vím, co říkám, když po tragické rodinné události jsem musel potvrdit význam a platnost bytí biblické věty: žijte tak, jakoby jste žili svůj poslední den.

Co se na schůzi probíralo, vás seznámí následující zápis:

## Zápis Výroční schůze KAVK – VHŠ SVVZ dne 8.10. 2016

Místo konání : ÚDA - Praha, Dejvice

Podle prezence se zúčastnilo schůze (?) členů KAVK

Program schůze:

1. zahájení
2. výroční zpráva KAVK v roce 2016
3. zpráva revizora klubu
4. zpráva ekonoma klubu
5. vystoupení hosta
6. diskuse
7. závěr

Hlasování o programu schůze: Program schůze byl odhlasován kladně všemi členy KAVK.

- ad 1. Schůzi zahájil kolega Vladimír Císař. Přivítal členy klubu a hosty. Jmenovitě p. pplk. Kamila Mezihoráka, inspektora vojenských hudeb.
- ad.2. Výroční zprávu přednesl kolega Miroslav Průžek, předseda KAVK. Na úvod přivítal členy klubu a hosty. Vyzval zúčastněné k uctění památky zemřelých kamarádů a členů klubu v uplynulém období minutou ticha. V období mezi schůzemi se v našem klubu nestaly žádné podstatné události, které by ovlivnily činnost klubu. Zdůraznil, že nás ubývá a noví členové z řad mladších absolventů VK – VHŠ se moc nehlásí. Požádal přítomné, aby při setkávání s kolegy ze zaniklých hudeb, vyzvaly absolventy k účasti v KAVK. Na naši schůzi zval i našeho kurátora z VHÚ, ale ten se neobtěžoval ani odpovědět, ani omluvit. Při jednání s ředitelem VHÚ nám byla nabídnuta možnost uspořádat panelovou výstavu z historie VHŠ a Voj. hudeb. Stálá expozice by byla drahá a není pro ni prostor. Tuto možnost dal předseda ke zvážení. Lepší něco, nežli nic. Předseda kol.Průžek seznámil přítomné se svojí účastí na oslavách 60.výročí založení PH Banská Bystrica. O tomto setkání napsal článek do posledního Zpravodaje č. 117. Na závěr poděkoval členům klubu a hostům za účast s přáním dalšího setkání v roce 2017.
- ad.3. Výroční zprávu o kontrole hospodaření s finančními prostředky KAVK – VHŠ přednesl předseda revizní komise kol. Ing.Pavel Olík. Její plné znění je uvedeno ve Zpravodaji č. 116. Revizi provedli kol.Ing.Olík a ekonom klubu kol.Ing.Jiří Jirsa.
- ad.4. Zprávu o finančním hospodaření do období revizní zprávy 2016 přednesl ekonom klubu kol.Ing. Jiří Jirsa. Na účtech klubu došlo v uplynulém roce k minimálním pohybům. Zpráva za celý rok 2016 je zveřejněna v tomto zpravodaji.
- ad.5. Pan pplk.Kamil Mezihorák, Inspektor voj.hudeb. Tuto funkci vykonává od 1.5. 2016 po odchodu pplk.Karla Mišáka ke dni 31.12.2015. Seznámil přítomné se svým životopisem. Upozornil na snahu velení armády o nahrazení funkce HIVH manažerem jiné odbornosti než hudební.
- Dále informoval:
- o novém kariéřním zařazení hudebníků v AČR. Služební místo je spojeno s hodností, rozhodná doba pro výkon funkce=7let. Prodl. možné= 7let. Pak postup nebo odchod.
  - vojenští hudebníci jsou zařazeni mezi specialisty
  - ÚH = brigádní útvar
  - o navýšení počtu hudebníků o 14 míst. (Na konkurzech 85 přihlášených)

- o vzniku štábu u hudeb. Nová funkce NŠ
- o počtu vystoupení obou voj.hudeb = 569
- o rekonstrukci objektu sídla ÚH.

ad.6.

- Jako první se do diskuse přihlásil p. Václav Hlaváček z Artama, příspěvkové organizace Ministerstva kultury. Informoval přítomné o činnosti, o vydávání časopisu o dechových hudebách, o Mezinárodní konferenci symfonických dechových orchestrů WASBE konaném letos v Praze. Kladné ohlasy na organizaci i skvělé výkony orchestrů ÚH AČR a ÚH HSPČR při koncertech. Pozval na chystané akce, kde vystoupí dechové hudby. Zejména na Mezinárodní festival DH v Praze a Ostravě.
  - Kol. Miroslav Průžek nabídl materiály VOLAREZY k dispozici v předsálí.
  - Kol. Jiří Železný upozornil na nepřesnost v datu nástupu prvních žáků VHŠ ve zprávě kol. Průžka.
  - Kol. Milan Kasan přednesl svoje rozhodnutí dále nevykonávat funkci editora zpravodaje. Funkci nového editora přijal kolega Ing. Jiří Jirsa. Prosíme všechny členy, aby své příspěvky posílali na jeho adresu.
- ad.7. Závěrem předseda Miroslav Průžek poděkoval všem za účast s tím, že se na všechny těší při příštím setkání 14.10.2017.

Zapsal Pavel Tion

Jiří Vondrovic

## V PALIČKÁCH JE MŮJ UM - A BUM!

10 pokračování.

### KAŠPAROVO ZMIZENÍ



Jeden z kolegů, který byl v roce 1969 s námi v angažmá, se jmenoval Kašpar. Byl to výborný muzikant, saxofonista. Jeho příchodem jsem se konečně naučil vařit.

Jednou jsme zašli do hospody a dali si pivo. Povídali jsme a najednou se jeden z kolegů obrátil na Kašpara:

„Hele, Kašpare, umíš německy?“

„Ne, proč?“ on na to.

„Já jenom když si budeš chtít něco objednat, tak jak se domluvíš.“

„Sleduj!“ na to Kašpar a prstem ukázal na obsluhujícího, aby k němu přišel. Číšník se postavil před Kašpara. Ten se na něho usmál a povídá:

„Přines mi jedny ameriky a jednu whisky!“ Číšník pokývl hlavou a za okamžik byl zpět i se žádaným sortimentem.

„Tak vidíte, kluci, že znalost němčiny v hospodě vůbec není nutná a já se jinde nepohybuji.“ Tímto argumentem nás uzemnil.

Po šesti měsících Kašpar zmizel. Nebylo po něm ani slechu. Největší starost měl náš kapelník, protože si tenkrát před svým odchodem vyzvedl zálohu. Pigi ho za to málem nechal stíhat interpolem.

Až po dvaceti letech jsme se dozvěděli, že odjel do Austrálie a tam působil jako vojenský hudebník. Po něžné revoluci se prý vrátil domů a užívá si důchodu. Dnes se tomu musí člověk smát, ale tenkrát to byl velký problém v orchestru. Kašpar byl vynikající muzikant a jeho místo zůstalo prázdné.

## **CIRKUSOVÉ PÁDY**

Bylo to asi v půli července blízko východních hranic Německa v malém lázeňském městečku. Cirkus neměl velkou šanci hrát víc než jedno představení. Byly prázdniny a krásné počasí. Přesto dal ředitel pokyn k rozbalení celt. Bylo rozhodnuto, že se bude hrát jen jedno odpoledne. Program probíhal ve vyjetých kolejích. Nahoře, kde seděla kapela, bylo k nedýchání. Celta byla rozpálená od slunce. Všichni byli z toho vedra unavení. Toho dne jsem si všiml, že francouzský pár hrazdařů se ani nesnažil vypnout záchytnou síť, prý to na to jedno představení stačí. Ale nestačilo.

Valčík doprovázel artistickou dvojici při jejich akrobacii na visuté hrazdě. Chytač, zavěšený hlavou dolů a s rukama připravenýma zachytit partnerku, byl v pohotovosti. Bílé nátepníky se odrážely od jeho opáleného těla jako patníky u cesty. Byl to muž s vyvinutým hrudníkem a se svaly, vytrénovanými za léta práce v tomto povolání. Partnerka byla drobná malá paní s vlasy stočenými do drdolu. Na sobě měla modré flitrové plavky obšité stříbrnými pruhy. Snad to zavinilo to horko, asi měl chytač zpočené ruce. Artistka se postavila na hrazdu, kterou předtím uvedla do klidu. Svým úsměvem dávala najevo, že je výkon těžký, ale že to dobře dopadne. Pak s lehkostí a šarmem vyndala šátek, kterým si zavázala oči. To už jsem byl připraven začít hrát virbl. Partner na hrazdě se pomalu rozhoupával, přesně v rytmu valčíku a bedlivě sledoval pohyby své partnerky. Ta sklouzla na hrazdu a po chvílce houpání se pustila hlavou dolů. Diváci s hlavami pozvednutými k vrcholu šapitó sledovali se zatajeným dechem výkon artistů. Virbl. Musel jsem se na to také dívat, abych v momentě chytu obou partnerů mohl dát ránu na činel jako ukončení artistického výkonu. Zavěšena za kolena byla artistka vydána zcela do rukou svého partnera. Když byla hrazda patřičně rozhoupána, natáhla nohy, uvolnila se z hrazdy a její tělo opsalo tři salta ve vzduchu. Byly to vteřiny. Chytač sice partnerku zachytil, ale ta mu v zápětí vyklouzla ze sevření a řítila se do záchytné sítě. Publikum zašumělo. Nevypnutá síť se pronesla až do pilin. Na ten zvuk těl, dopadnuvšího na holou zem, nikdy nezapomenu. Orchester hrál dál. Chvilí bylo napjaté ticho, mnozí si zakrývali oči. Artistka vyskočila ze zajetí sítě a s elegancí jí vlastní se začala klanět. I když výkon nebyl podle očekávání, diváci ji odměnili potleskem.

Bylo hned vidět, jak se na jejím těle tvoří podlitiny. Modré kosočtverce, místy krvavě, byly známkou toho, že nevypnutá síť nezachytila váhu těla. Chudák malá ještě počkala na svého partnera, s ním se poděkovala publiku a kulhajíc odběhla do zákulisí, kde omdlela. Po třech nedělích vystoupila znovu již zcela v pořádku. Od té doby vždycky její partner, kdykoli stavěl záchrannou síť, do ní pro jistotu několikrát skočil, aby zjistil její funkčnost. Inu lajdáctví se nevyplácí, i když to tentokrát skončilo ještě dobře.

Další příhoda tohoto druhu se stala na jaře. Stále pršelo nebo padal sníh. V programu vystupovala česká artistka, taková správná komediantka. Nikdy si nebrala servítky, mluvila tak, jak jí huba narostla. Vystupovala v programu na visuté hrazdě bez záchranné sítě. Vrcholem jejího čísla byl volný pád do manéže za úplné tmy. Byla oblečena do fosforeskujícího trikotu, který při pádu ukazoval její siluetu. Když se blížil vrchol jejího čísla, byl jsem připraven vířit až do rozsvícení světel. Abych ještě vysvětlil, jak pád z hrazdy pobíhá. Před každým představením si na laně, po kterém do manéže klouže, udělá takové rychle se rozvazující uzly. Ty pád přibrzdí na bezpečnou rychlost. Počet uzlů byl spočítaný na délku lana. Divák ve tmě lano nevidí, vidí jen její tělo. Při jejím výkonu se všem návštěvníkům tajil dech. A nám jednou taky. Hrazda i spouštěcí lano byly uchyceny na nosníku, který držel vrchní část šapitó. Když někdy na celtu nasněžilo, lano se povolilo tak, aby celta nebyla napnutá tíhou

sněhu. Tenkrát ho taky povolili. Večer probíhal podle programu. Až došlo na visutou hrazdu v kopuli cirkusu. Konferenciér ohlásil volný pád. Zhasla světla. Virbl. Ticho, jen šustění lana, na kterém povolovaly uzlíky. A pak – rána. Jako když se rozlomí ořech. Chvilí bylo ticho a pak se ozvalo ze středu šapitó jadrně česky: „do prdele ...“ Světla se opět rozsvítila. Tuš. „Tram ta dá!“ Artistka se uklonila a odběhla jakoby nic za závěs. Po představení jsme se ptali, co se přihodilo. Vyprávěla nám to ještě celá vyděšená.“ „Jako normálně jsem se rozhoupala a když zhaslo světlo, svezla jsem se z hrazdy po laně. Letěla jsem hlavou dolů jako vždy. Překvapilo mě, že jsem ucítila zem na hlavě ještě dřív, než jsem se na ní stihla postavit. Když snížili hrazdu s lanem, nikdo mi nic neřekl. Počet uzlíků samozřejmě zůstal na laně v původním počtu. No je to prostě sviňárna.“ Usmála se ta paní a dodala: „mám štěstí, že nemám piliny v hlavě, ale jen na hlavě.“

Druhý den už o tomto extempore ani nevěděla a vystupovala dál. Ta ženská byla snad z gumy.

### **PŘESTÁVKA NEBYLA**

Tenkrát jsme byli s cirkusem nahoře u moře, asi tak v říjnu. Pláže byly opuštěné, jen sem tam nějaký otužilec zkoušel, co to lidské tělo vydrží. Cirkus měl přejezdový den a to se nehrálo, protože by se nedal tak rychle postavit stan. Večer se hudebníci vypravili přímo k moři s tím, že si udělají večírek. Rozdělali oheň a snažili se opékat medůzu. Nešlo to, byla samá voda. V noci bylo slyšet šumění moře. Druhý den se postavil cirkus, navozily se piliny a kapela odehrála svůj půlhodinový koncert. Totéž bylo večer, ale jen do přestávky. Ta vlastně tenkrát vůbec nebyla.

Bylo mi divné, proč nevystupují tygři. Kapelník znervózněl. Nikdo ani nepřišel říct, že bude změna. Vtom už ale bylo artysty, jak zastavují východy, aby diváci nemohli ven ze šapitó. Něco se muselo stát. A opravdu. Domptér, který měl vystupovat s tygry, dostal od ředitele ten večer výpověď. Dostal jí však před svým vystoupením. Byla to patrně pomsta. Místo aby tygry pustil tunelem do manéže, otevřel dvířka klecí a vypustil je do volné přírody. Všichni naštěstí neutekli. Jeden vlezl pod maringotku krejčovské, což byla Češka, manželka jednoho hudebníka. Když zjistila, že má tygra ve své blízkosti, začala volat o pomoc. To probudilo všechny k rychlému zásahu. Druhý tygr utekl do parku, ze kterého se také ozývalo volání o pomoc, ale v jazyce německém. Byli přivoláni hasiči a snažili se tygry pochyťat. Ti, chudáci měli větší strach, než se lidi domnívali. Poslední tygr v hrůze skočil na střechu kurníku, který jeho váhu nevydržel. Tygr se rázem ocitl mezi slepicemi. Žádné neublížil, nebyl zvyklý na pach drůbeže. Vystoupení opožděně skončilo a aniž by se zaměstnanci domlouvali, skončili v cirkusové hospodě, která byla mimořádně dlouho do noci otevřená. Ředitel hostil všechny, kteří se podíleli na záchraně tygrů. Jeden zahraniční artista prohlásil, že se řediteli stejně jednalo víc o tygry než o lidi.

---

### **Vzpomínka na chvíle prožité ve VHŠ Praha – Karlín 1949.**

Žáci staršího ročníku pochodovali po Karlíně, zkoušeli hraní za pochodu. Vedl je velitel školy, poručík Hynek Sluka. Mezi domy se to mohutně a krásně ozývalo. Zvláště, když se tenory a heligóny dostaly na basfiguru. Byla to paráda poslouchat. I to strniště na hlavě se zvedalo.

Žáci 1. ročníku vždy byli ostříhání dohola. Později jen ti kuřáci. Několikrát jsme byli i s prvním ročníkem vybráni a dostali vstupenky na koncert do Lucerny. Láďa Urbánek,

Zdeněk Svěch, Davídek. Nám to nevadilo, že jsme byli bez vlasů. Ani těch úšklebků kolem nás při koncertě jsme si nevšímalí.

Vzpomínám často i na našeho velitele světnice Láďu Mikeše, který se k nám, bažantům, choval vždy velmi dobře. Mně dokonce opravil hru na klarinet a saxofon. Naučil mě i ten slaptón.

Zažili jsme i trapasy. Například na 1. května, na průvod Prahou, kdy nám odebrali křídlováky i trumpetisty a přidělili je důstojnické škole, Žižkovákům. Dostali modré uniformy, jako měli oni, vyfasovali fanfárky s praporky a vedli Žižkováky. My, žáci Vojenské hudební školy, jsme byli seřazeni podle velikosti. Každý dostal jiný hudební nástroj, než na který se učil, a pochodovali jsme v průvodu. Lidé na Václaváku křičeli: „Ať žije hudba, která nehraje!“ Na to my hned provolávali: „Žižkováci jsou samá lež, fanfáry jsou z VHŠ“. A to přes celé náměstí.

Pamatuji si také, jak jeden fanfárista při proslovu upadl. Jeho fanfárka na dlažbě udělala pěkný rachot. Nastalo přísné vyšetřování. Byl to žák 2. ročníku M. Z. Asi se mu na sluníčku udělalo špatně.

V roce 1950 byla VHŠ přemístěna do Spišského Podhradí. Po ukončení studia dne 15.1.1952 jsme měli dva měsíce na rozehrání a dovolenou. Avšak 26.2.1952 jsme já, a ještě dva žáci, byli zatčeni a převezeni na „Garňák“ do Košic. Po čtyřech měsících nás eskortovali na Pankrác před státní soud. Po dalším, několika měsíčním vyšetřování v Ruzyni, nás opět eskortovali zpět do Košic.

V Praze jsem se dozvěděl, že jsem měl zpívat dvě písničky, a že jsem se měl stát diverzantem.

I těch 24 různých fotografií mi bylo vráceno, jako nezávadné. To jsme si všichni ve škole koupili, kus za 1 korunu. Již jsem o tom psal ve zpravodaji č. 108.

Z kárné rotý Lešť po 11 měsících jsem nastoupil k hudbě v Domažlicích, a v roce 1953, po dvou měsících, jsem byl přeložen k plukovní hudbě do Frýdku Místku, bez náhrady. Asi jsem nesměl sloužit u hranic! Zahlásil jsem se kapelníkovi, který se nadechl a vyřkl: „Tato hudba je založena ze samých trestanců!“ Už tam totiž sloužili dva soudně trestaní. Po tomto představení mé osoby spoluhráčům, pan kapelník zároveň kolektiv požádal, aby mně to nikdo nepřipomínal. Že jsem si své odpykal a odpracoval.

Po přijetí za četaře z povolání jsem dostal partu z vojáků základní služby. Každou neděli se hrávalo v PDA na odpoledních „čajích“. Pokud tam byl velitel, nebo poradce útvaru, tak jsme zábavu nesměli ukončit.

Tehdy se také jezdilo každým rokem na několik měsíců do VVP, neboli vojenského prostoru. Když jsem k této hudbě nastoupil, útvar opět vyrazil na výcvik, na cvičení. Vedli jsme pluk, hudba při pochodu hrála. Bylo to kolem 100 km. Plnou polní jsme naložili na vozy, které táhli koně. Někdy se povedlo, že na několik posledních kilometrů jsme si přisedli na vozy, k našim plným polním, a kousek se svezli.

Každý měl jednu celtu, takže vždy čtyři si postavili stan. Na jídlo se chodilo s ešusem do základácké jídelny. To i v místě posádky.

Jednou jsem vyfasoval koně, brašnu se spisem, a dostal úkol odevzdat zprávu poručíkovi, který byl s četou na brigádě sušení sena. Jel jsem zkratkou přes luka a les. Ještě ten den jsem se vracel. Bylo to kolem 30 km.

Na jedné jamce kůň klopýtl a byli jsme na zemi. Seděl jsem na něm dříve, než se zvedl. Asi tři týdny jsem se pořádně nemohl postavit na nohy, jak jsem byl odřený. Kůň byl totiž bez sedla.

Ráno byla rozcvička, výcvik s puškou a plynovou maskou, jako v posádce. Také se lezlo pod dráty, říkalo se tomu opičí dráha. Kapelník vždy předvedl.

V místě posádky, jako vždy ten nejmladší z povolání, jsem dostal úkol: brašnu se spisem, ústroj rajtky, čížmy, dohoda. A jel jsem vlakem z Frýdku Místku do Opa-

vy, na velitelství. Na odpověď jsem čekal do druhého dne. Noc jsem vždy proseděl v parku na lavičce.

Také jsem byl požádán, zda bych nepřešel na Es klarinet. Nástroj měl německý systém, u mne to nebyl žádný problém, neb jsem ve VHS v prvním roce na takový začínal na B klarinetu. U každé hudby, kde jsem sloužil, hrál „Esík“, když es-klarinetista od hudby odešel, nebo musel hrát hoboje.

Jelikož u této hudby bylo dost starších hráčů na housle, byl jsem požádán, zda bych se nenaučil na fagot.

Později jsem jezdil i na výuku do Ostravy, k Mandasovi, který hrával i u vojenské hudby v Plzni u kapelníka Ešky.

Houslím jsem však zůstal věrný a z Místku jsem s nimi jezdil na výpomoc hudbám do Krnova, Jeseníku, Hranic a Lipníka na 1. housle.

Ve Frýdku jsem též sloužil s Vaškem Foldynou, který popisoval hry na pohřbech ve zpravodaji č 113.

Rovněž i já bych se chtěl o některých zmínit.

Takže na ten můj první, co jsem měl odehrát, mám špatné vzpomínky. Nějak to na mne zapůsobilo, že jsem nemohl ani hrát. Pohřeb se konal v Ostravě. Za rakví šel vysoký chlap, kterému visely podél těla dlouhé ruce a dlaně měl jako lopaty. Velmi těžce to nesl. Byl to havíř, který vyprovázela na poslední cestě svého jediného syna, který přišel o život na šachtě, kde sloužil vojenskou základní službu.

S Vaškem Foldynou jsem sloužil v Banské Bystrici. Tady připomenu ještě některé zážitky z pohřbů.

Hřbitov byl na kopci, čtyři muži nesli rakev. Jeden z nich uklouzl na sněhu, rakev spadla na zem, kutálela se ze svahu a nebožtík z ní vypadl.

Na dalším pohřbu se sešly dvě ženy a začaly se hádat. Jedna křičela na tu druhou, co tam chce a ta druhá zase na ni křičela, že ona je právoplatná manželka, že má na to papíry. Tak dlouho se hádaly, až se chytly za vlasy a nakonec obě spadly za nebožtíkem do hrobu.

Při pohřbech byl šofér vždy připraven u autobusu. Tak se jednou stalo, že pozůstalým bylo něco divného. Nepřijela čestná jednotka, ani správce posádky a nebyl tam nikdo, kdo by pronesl rozlučku se zesnulým. Násilím otevřeli rakev a hned pak běželi na nás s pokřikem: „vy jste nám ho zabili!“. Tak nás zachránil rychlý úprk do autobusu.

Při soutěži vojenských hudeb vždy vyhrála hudba kapelníka majora Šubrta. Když kapelníci vysvětlovali, že tato hudba má jednu tolik hráčů, komise se bránila tím, že je to šikovnost kapelníka. On totiž vždy na soutěž nechal obléci do uniforem drážní hudbu a tím se jim započítalo cvičení v záloze. Tento kapelník vždy začínal pochodem: Vítězství bude naše.

Po zrušení hudby Frýdecké nás šlo dvanáct zakládat vojenskou hudbu do Banské Bystrice. Ostatní vojáci z povolání založili Oblastní hudbu policie v Ostravě.

V Banské Bystrici jsem kromě party byl také několik let velitelem požárníků u hudby. Sám jsem sobě velel.

Asi pět rodin jsme dostali propůjčenou jednu místnost do doby, než nám přidělí byty. Bylo to v semináři, kde hudba měla učebnu i nástroje. Jednou večer jsem ucítil kouř, doběhl jsem na učebnu, kde byl již uhlák v plamenech. Byly tam vždy naházeny papíry od svačín a vajgly z cigaret.

Také vzpomínám na hráče pozounu M. Majerčíka. Chtěl sloužit u hudby, tak se musel vzdát hodnosti podporučíka a dostal hodnost staršiny. On měl zajímavý nátisk. Tahal snížec rovnou na špičku bot. Jednou mu kapelník řekl: „Miško, dajte ten trombon hore. Takto, jako Venca Foldyna!“

Miško odpověděl: „Já nemožem!“

„Venco ukaž“.

„Já nemožem“.

„Prečo nie?“.

„Lebo ja mám spodný nátysk“.

V roce 1963 jsem byl přeložen na svoji žádost k vojenské hudbě do Plzně. Ani po přemlouvání kapelníkem, jsem si to nenechal rozmluvit. O této hudbě jsem se již zmiňoval ve zpravodaji č. 117.

Josef Davídek Plzeň 18.10.2016

## **Významné výročí v historii vojenské hudební školy.**

V jednom z minulých vydání Zpravodaje klubu absolventů Vojenské hudební školy a Vojenské konzervatoře, byla zmínka o 70 výročí obnovení činnosti VHŠ po II. Světové válce. Protože jsem jedním s absolventů druhého poválečného ročníku VHŠ v letech 1946-1948, rád bych se připojils trochou vzpomínek a svědectví z tohoto období.

Jak víme, VHŠ byla založena v r. 1923, ale její úspěšná vzdělávací úloha pro potřeby prvorepublikových vojenských hudeb, byla v březnu 1939 přerušena násilným obsazením Československa hitlerovským Německem. Tato vojenská škola tedy existovala jen 16 let, ale za tu dobu vychovala více jak 1600 hudebníků, kteří se mimo vojenských orchestrů pak uplatňovali v různých civilních profesionálních či jiných kulturních sférách hudebního života Čech, Moravy a Slovenska.

I tak byly položeny základy pro obnovení činnosti VHŠ po skončení II. světové války. Díky zkušeným a obětavým předválečným funkcionářům v oblasti vojenských hudeb, mohla již po necelém roce VHŠ opět zahájit svoji výuku. Jistě to tehdy nebylo snadné jak po materiální, tak po organizační a personální stránce. Mezi hlavní strůjce znovuotevření školy nepochybně patří Jan Uhlíř, předválečný inspektor vojenských hudeb se svými spolupracovníky a také Jindřich Praveček, který byl pověřen funkcí prvního poválečného velitele VHŠ.

O podrobnějším rozboru těchto vpravdě významných historických kroků byla napsána řada svědectví a článků. Já bych zde uvedl několik postřehů a prožitků vojenského eléva za této doby. Ještě jeden orientační údaj: První poválečný ročník VHŠ nastoupil 4. ledna 1946 a po něm druhý ročník 1. října 1946 – tedy před neuvěřitelnými 70 lety. Náš ročník měl ale nástup místo 1. září až 1. října, údajně kvůli problémům s ubytováním 120 nových žáků. Nám se tím prodloužily prázdniny na 3 měsíce, ale pak už šlo do tuhého.

1. října (kdy byl vlastně kdysi nástup všech nováčků základní služby) jsme tedy i my, s povinnými dřevěnými kufry, překročili práh historicky známých Žižkových kasáren v Praze-Karlíně. Tím nám začal zcela nový život v podmínkách vojenských řádů a povinností, které, které se v mnohých případech ještě podobaly vojenskému drilu z dob Rakouska-Uherska. Následovaly první dojmy – železné postele, slavníky, umývárny s plechovými a kamennými koryty a studenou vodou. V dalším dějství to byl holič, který nás zbavil vlasů, skladiště „vonící“ naftalínem a fasování základní výstroje. Jenomže! Na naše postavy asi nebyly stejnokroje, takže jsme byli oblékáni do rajtek a blůz po německé armádě – na prsou byly ještě fleky z odpáraných „hakenkrojců“ ( hákových křížů). Postupně jsme pak ruské pláště nebo anglické „batteldressy“. Poválečné poměry hospodářsky vydrancovaná země se samozřejmě projevovaly ve všem – i ve vojenské stravě. Na růstové potřeby 15-16 letých to bylo dost drastické – ráno černá káva (melta) s krajícem chleba a marmeládou, k obědu tzv. „bl-



bouni“, nanejvýš jakési knedlíčky s omáčkou (což byly hotové hody).

Ostatně takové podmínky měly i další ročníky. My jsme to však všechno brali jinak. Jednak jsme byli z válečných let na ledacos zvyklí a za druhé jsme to považovali za nutnou daň vysněné muzikantské perspektivě.

Samotný pobyt v Praze – i s omezenými vycházkami – nám na druhé straně poskytl množství poznání a rozšíření nejen hudebních obzorů. O takových možnostech – navštěvovat divadla, symfonické koncerty, opery, muzea a neobvyklé zábavní akce – o tom jsme, zvláště za války, jen slyšeli, nebo četli. Navíc, na besedy, k nám do kasáren byly zvány významné osobnosti, např., skladatel čtvrttónové hudby Alois Hába, tehdy ještě mladý Rafael Kubelík, zakladatel divadla D 34 E.F. Burian, přední praští herci a spisovatelé atd. Vzácným zážitkem byla v roce 1948 účast našeho ročníku na besedě s předním českým skladatelem Vítězslavem Novákem na Žofíně. Ale také vidět v Osvobozeném divadle hrát legendární dvojici Werich-Voskovec je nezapomenutelným dojmem. Prostě dopad mnohostranného, při tom vrcholného kulturního dění na naše nezkušené a zvědavé duše působil jako hustý déšť na vyprahlou zemi.

Tímto jsem popsal jen malý střípek z množství velkých i malých prožitků poválečné generace absolventů školy. Řada z nás udržovala stálé kontakty s Vojenskou hudební školou a pak s Vojenskou konzervatoří až do jejího definitivního zrušení. Nakonec i naše, po dlouhá léta organizovaná každoroční setkání absolventů v Praze, svědčí o úzkém vztahu každého z nás k historické minulosti školy. Školy, která nám dala základy hudebního kumštu, ale i mnoho pozitivních lidských vlastností.

1.října 2016 Karel Tesař

## Naši jubilanti

95	Zamrazil Zdeněk	14.4.	85	Babka Václav	4.3.	75	Jirout Jiří	18.2.
89	Pluhař Vratislav	30.1.		Kratochvíl Josef	15.3.		Schořovský Josef	17.3.
88	Brož Josef	9.2.		Ureš Ladislav	25.3.		Vácha Alfred	10.4.
	Vít Jiří	18.3.		Havlík Jaromír	9.4.		Mareš Jiří	24.4.
	Plachý Jiří	2.4.		Šindelář Bohuslav	14.4.		Šivec Jan JUDr.	30.4.
	Dvořák Václav	26.4.	80	Mestek Ctibor	9.1.	70	Havran Jaroslav	25.1.
87	Brejšek Jindřich	7.3.		Schwarz Rudolf	14.1.		Dvořák Zdeněk	14.2.
	Kot Jaroslav	14.3.		Hälbíg Jiří	20.1.		Bárta Vladimír	27.3.
	Lacman Josef	17.3.		Hanáček Otakar	2.2.		Železný Jiří	22.4.
	Hoppe Václav	15.4.		Zíma Jan	19.2.	65	Holeček Ivan	25.2.
86	Pokorný Jiří	8.1.		Kolomazník Jiří	4.3.	60	Korf Pavel	29.1.
	Tesař Karel	25.1.		Peterský Jaroslav	20.3.		Ševčík Jiří	27.2.
	Kocourek Oldřich	19.3.	75	Melichar František	4.1.		Lovás Miloš	12.4.
	Čapoun Jan	6.4.		Čamrová Jitka	10.1.			

## Opustili naše řady, čest jejich památce:

Myška Josef	3.9.1929	+ 31.8.2016	88 let
Havel Josef	2.8.1942	+ 1.9.2016	75 let
Kutmon Josef	14.8.1956	+ 5.9.2016	61 let
Bělohoubek Karel	9.12.1942	+31.12.2016	75 let
Buriánek Jan	19.9.1942	+ 11.1.2017	75 let

## **Rozloučení s Karlem Bělohoubkem zaznělo před smutečními hosty při pohřbu dne 9.1.2017:**

Vážená zarmoucená rodino, kolegové hudebníci, vážení smuteční hosté.

Dovolte mi, abych zde jménem rodiny, jménem vojenských hudebníků, jménem svým vzpomenu vynikající osobnost pana Karla Bělohoubka. Je to pro mě úkol vskutku nelehký, neboť ačkoliv jsme pana Karla všichni znali, každý si jej pamatujeme z jiného pohledu. Pan Karel Bělohoubek byl, jak je uvedeno na smutečním oznámení, manželem, tatínkem, dědečkem, švagrem, strýcem, bratrancem, kamarádem, velitelem a kolegou – a každá z těchto životních rolí tvoří zcela unikátní pohled, který však bez těch ostatních není úplný. Díky za to, že jste přišli. Je pro mne totiž povzbudivé, že obraz toho celého plodného života pana Karla Bělohoubka zde netvořím pouze já svými slovy, ale také každý z vás už jen svou vlastní přítomností.

Pan Karel Bělohoubek se narodil na Jižní Moravě, ve slovácké obci Žarošice, na konci roku 1942, 29. prosince, do rodiny kováře. Po svém otci měl být kovářem, ale již v dětství jej okouzila hudba. Očaroval ho zvuk a hra na hudební nástroj. Rodiče, kteří Karla v jeho hudební kariéře podporovali mu jako první nástroj koupily starý klarinet, ačkoliv Karel spíše snil o hře na tahací harmoniku. Na klarinet se později učil hrát v hudební škole u Rudolfa Zavadila.

V dospívání v panu Karlovi uzrávala touha věnovat se hudbě naplno. Navzdory politice poválečného Československa, která jej předurčovala k práci v zemědělství, hledal cestu, jež by mu umožnila naplnění tužeb jeho srdce. Takto se pan Karel dostává k možnosti studia na vojenské hudební škole v Liberci a později v Roudnici nad Labem. Při přijímacím řízení mu byl nabídnut i další hudební nástroj – fagot. Hru na oba tyto hudební nástroje studoval u Miroslava Jeremiáše.

Po ukončení studia v roce 1959 nastupuje na vojenskou základní službu k 57. motostřeleckému pluku ve Stříbře, do hudební čety v hodnosti četaře. Po dvou letech praxe je v roce 1961 přijat za praporčíka z povolání v hodnosti rotný u Ústřední hudby československé lidové armády v Praze a ustanoven do funkce staršího hudebníka Posádkové hudby, hráče na fagot. V září roku 1972 působí již jako starší hudebník sólista u Ústřední hudby československé lidové armády. Tam je o čtyři roky později jmenován do hodnosti poručíka.

Při svém působení v Praze se pan Karel seznamuje se svou budoucí manželkou Annou, se kterou ho od roku 1964 pojí celoživotní manželský slib. V roce 1971 se jim narodil syn Martin.

Pan Karel nerozvíjel svou vášeň pro hudbu jen v práci. Pro svůj odborný růst dálkově studoval hru na fagot na pražské konzervatoři u Karla Pivoňky a dirigování u Bohuslava Čížka. Zajímal se i o komponování, které soukromě studoval u Jana Zdeňka Bartoše a Miroslava Juchelky.

Po úspěšném ukončení studia v roce 1978 se v kariéře hudebníka posouvá do role dirigenta a vzápětí tuto funkci přebírá po Jaroslavem Zemanovi u orchestru Ústřední hudby. O devět let později se již stává jejím velitelem a hlavním dirigentem. Svou důslednou prací a náročností pozvedl uměleckou úroveň Ústřední hudby Armády České republiky, která v současnosti patří mezi nejlepší světová hudební tělesa. Svou vojenskou velitelskou kariéru pan Karel Bělohoubek završil 31. prosince 1999 v hodnosti plukovníka.

Po svém odchodu do zálohy, však nesložil ruce do klína, nýbrž naopak. Nadále působil jako skladatel, aranžér, hostující dirigent v různých orchestrech v několika zemích – Rakousku, Německu, Švýcarsku, Švédsku, Norsku a v holandském Rotterdamu. Byl čtyři roky dirigentem Straussova symfonického orchestru, dva roky dirigentem České komorní filharmonie. Tři roky působil také jako předseda Společnosti dechové hudby při Asociaci hudebních umělců a vědců. Jako uznávaný hudebník a odborník byl

v této době zván za člena a předsedu mezinárodních porot různých hudebních soutěží a festivalů.

Celý svůj život zasvětil hudbě, a to dechové hudbě. Rád pracoval s barvou, technickými a výrazovými prostředky velkého dechového symfonického orchestru. Za svůj umělecký život zkomponoval na osmdesát autorských skladeb. Jeho jméno je uvedeno u více než čtyř stovek aranží a partitur, které zpracoval pro různá nástrojová obsazení. Nenajde se velký dechový orchestr, v jehož repertoáru by chyběla skladba od Karla Bělohoubka. Jako své hudební vzory často uváděl své kolegy předchůdce, kterých si velmi vážil, ať už to byl Eduard Kudelásek, Miroslav Juchelka, Jindřich Brejšek či Jindřich Praveček. Již za svého života se sám stal příkladem a vzorem pro mnohé následovníky dirigenty, skladatele. Stal se živoucí legendou, ačkoliv to o osobě nerad slýchával.

I když díky své profesi pan Karel procestoval mnoho míst, svým srdcem stále zůstával ve svém rodišti na Moravě, kam jezdil čerpat energii pro svou náročnou práci. „Vezmu to na Codu“, jak jste říkával.

Tak jak jste uzavřel svou vojenskou kariéru 31. prosince 1999, tak jste i symbolicky uzavřel svou životní pouť 31. prosince 2016.

Pane Karle Bělohoubku, je mi velkou ctí, že jsem Vás mohl osobně poznat nejen jako svého krajana, ale i jako skvělého člověka.

Děkuji Vám za vše, čím jste za svůj život obohatil náš svět, hudební svět, naši dechovou hudbu.

Čest Vaší památce!

Pplk. Kamil Mezihorák, inspektor VH.

Na VČS jsem vás seznámil s hospodařením v období do 31.3.2016, tj. do termínu revize pokladny. Nyní, po uzavření celého kalendářního roku předkládám celkovou účetní uzávěrku roku 2016:

**VÝSLEDOVKA za období 01.2016/12.2016**

	příjem	výdaj	rozdíl	zůstatek
Účet 101 příspěvky	25 500.00	0		
Účet 102 úrok	69.16	0		
Účet 107 ostatní příjmy	120.00	0		
<b>Celkem příjmy zahrnuté do ZD</b>	<b>25 689.16</b>	<b>0</b>	<b>25 689.16</b>	
Účet 203 náklady zpravodaj	0	519.00		
Účet 206 cestovné, taxi, doprava	0	878.00		
Účet 207 poštovné, telefon	0	572.00		
Účet 208 provozní režie	0	200.00		
Účet 213 daň z úroků	0	13.06		
Účet 214 VČS občerstvení	0	7 248.00		
<b>Celkem výdaje zahrnuté do ZD</b>	<b>0</b>	<b>9 430.06</b>	<b>-9 430.06</b>	

Počáteční stav pokladny 1	16 811.00
Počáteční stav banky 1 FIO K	128 204.05
Počáteční stav banky 2 Fio B	1 276.54

Stav pokladny 1	13 620.00	9 417.00	4 203.00	21 014.00
Stav banky 1 FIO K	11 569.16	13.06	11 556.10	139 760.15
Stav banky 2 Fio B	500.00	0.00	500.00	1 776.54
<b>Hospodářský výsledek</b>	<b>25 689.16</b>	<b>9 430.06</b>	<b>16 259.10</b>	

**KONTAKTY:****Předseda:**

Miroslav Průžek, Babákova 2153/8, 148 00 Praha 4 - Chodov  
mobil: 724 146 800  
mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

**Ekonom a redakce Zpravodaje:**

Ing.Jiří Jirsa, Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10  
mobil: 777666096  
mail: jjirsa@seznam.cz

**Jednatel:**

Pavel Tion  
Mobil: 606 944 906  
Mail: paveltion@seznam.cz

**web stránka KAVK:**

<http://www.kavk.cz>  
facebook: <https://www.facebook.com/KAVK.CZ>  
mail klubu: predseda@kavk.cz

**Účty u FIO banky:**

číslo BÚ: 2800198771/2010 -běžný (B) IBAN: CZ4520100000002800198771  
číslo FK: 2400198772/2010 -spořicí (S) IBAN: CZ3620100000002400198772

ZPRAVODAJ č.118 vydala rada klubu – leden 2017.